

Christian denominations divide over the question of how to conduct a baptism, but the New Testament hardly describes the procedure.

THIS WEEK'S TORAH PORTION:

- **Metzora** (מצורע | Leper)
- **Torah:** Leviticus 14:1-15:33
- **Haftarah:** 2 Kings 7:3-20
- **Gospel:** Luke 9:51-10:42

A special portion for Shabbat HaGadol is read this Shabbat!

- **Haftarah:** Malachi 3:4-24

Baptizo

The New Testament tells several stories about people being baptized, but the stories do not spell out the details of how the baptism was accomplished. The apostolic writers thought that the method and procedure of baptism was so well known that they felt no compulsion to record any of the details of the ritual. Because the apostles were all Jews, they considered baptism to be a basic part of daily life which required no description.

Baptism was originally a Levitical purification rite. Most purification ceremonies, such as the purification after leprosy, require immersion into a mikvah. The Greek New Testament expresses immersion into the *mikvah* with the term *baptizo* (βαπτίζω), the word from which we derive the English term baptism. Leviticus 15 prescribes baptism as the mode of purification for a variety of ritual contaminations.

Baptism means different things to different forms of Christianity. Disagreements about the mode and meaning of baptism can be blamed, in part, on the New Testament's scanty descriptions of the ritual. The apostles say very little about the mode, never explaining exactly how a person is to be baptized. They say a bit more about the symbolism, but they leave most of that as if it is already taken for granted.

A person needs to be ritually pure before he or she can enter the Sanctuary or eat of the sacrifices. At a minimum, purification from ritual uncleanness required a full-body immersion into *mayim chayim* (מים חיים): Living water, that is water collected from a natural source like a spring, a river, or rainwater, but not drawn from a cistern or well. A pool of living water is called a mikvah.

A person undergoing immersion descends into the *mikvah* (or river, or lake, or ocean, or whatever the case may be). The person immerses himself or herself by wading into chest-deep water and bending the knees to completely submerge himself or herself. The dunking is repeated two more times for a total of three consecutive dunks. A person

Christelijke denominaties zijn verdeeld over de vraag hoe er gedoopt moet worden, maar het Nieuwe Testament schrijft weinig over de procedure.

TORA GEDEELTE VAN DEZE WEEK:

- **Metzora** (מצורע | Melaatse)
- **Torah:** Leviticus 14:1-15:33
- **Haftarah:** 2 Koningen 7:3-20
- **Evangelie:** Lucas 9:51-10:42

Deze Shabbat vóór Pesach, Shabbat HaGadol (הגדול שבת), wordt een speciaal gedeelte gelezen!

- **Haftarah:** Maleachi 3:4-24

Baptizo

Het Nieuwe Testament geeft een aantal verhalen over mensen die gedoopt worden, maar de verhalen beschrijven geen details over hoe de doop gebeurde. De apostolische schrijvers dachten dat de werkwijze en procedure van de doop zo bekend was dat ze zich niet genoodzaakt voelden om van het ritueel enig detail weer te geven. Omdat al de apostelen Joden waren, was de doop voor hen een fundamenteel onderdeel van het dagelijks leven, dat niet om een beschrijving vroeg. De doop was oorspronkelijk een Levitische zuiverings-rite. De meeste zuiveringsceremonies, zoals de zuivering na melaatsheid, vereisen onderdompeling in een *mikvah*. Het Griekse Nieuwe Testament drukt onderdompeling in de *mikvah* uit met de term *baptizo* (βαπτίζω); in het Nederlands spreken we van doop. Leviticus 15 schrijft de doop voor als de wijze van zuivering voor bij veel rituele verontreinigingen. De doop betekent telkens wat anders voor de verschillende vormen van christendom. Onenigheid over de wijze en de betekenis van de doop kan, gedeeltelijk, worden toegeschreven aan de schaarse beschrijvingen van het ritueel in het Nieuwe Testament. De apostelen zeggen erg weinig over de procedure, nooit leggen ze uit hoe iemand dient te worden gedoopt. Ze zeggen iets meer over de symboliek, maar laten het meeste daarover als vanzelfsprekend.

Men moet ritueel zuiver zijn voordat men het Heiligdom kan betreden of van de offers eten. Zuivering van rituele onreinheid vereist minimaal een onderdompeling van het hele lichaam in *mayim chayim* (מים חיים): Levend water; dat is opgevangen water uit een natuurlijke bron, zoals een bron, een rivier of regenwater, maar niet opgepompt uit een bak of put. Een bad van levend water wordt een mikvah genoemd.

Iemand die een onderdompeling ondergaat daalt in het *mikvah* (of de rivier of meer, of de oceaan, of wat dan ook) af. De persoon dompelt zichzelf onder door in water tot op borsthoogte te waden en dan de knieën te buigen om zichzelf volledig onder te dompelen. Het onderdompelen wordt nog twee keer herhaald; dus in totaal drie opeenvolgende onderdompelingen. Iemand

who immersed himself in this manner washed away his ritual uncleanness.

All worshipers going up to the Temple underwent immersion before entering the holy place.

Archaeology has unearthed the remains of many apostolic-era immersion facilities near the entrance to the Temple. These are the same immersion baths that Yeshua and His disciples used as they went up to the Temple when in Jerusalem.

Archaeologists have found remains of apostolic-era immersion baths all over the land of Israel, and they consider the presence of a mikvah in an excavation as key evidence of a Jewish population.

All of this indicates that baptism was not a Christian invention or even an apostolic innovation. From the days of Moses, Jews regularly practiced ritual immersion. Anyone who became ritually unclean needed to undergo a baptism before he or she could enter the Temple or eat from the sacrifices. The priests immersed every day. After a woman completed her monthly cycle, she needed to immerse herself before she could rejoin her husband. Some pious Pharisees went beyond the letter of the law and attempted to maintain a constant state of ritual purity which necessitated regular, daily immersion.

The immersion ritual symbolizes death and resurrection. When a proselyte converts to Judaism to become legally Jewish, he passes through an immersion in the *mikvah*. His legal identity as a Gentile dies in the water of the *mikvah*, and the proselyte emerges from the *mikvah* reborn as a Jew. Likewise, John the Immerser employed immersion as the physical token of repentance. The penitent entering the water of the Jordan died to sin and emerged from the water reborn to a life of repentance and righteousness. Paul attached similar symbolism to the immersion in Messiah:

Do you not know that all of us who have been baptized into Messiah Yeshua have been baptized into His death? ... Our old self was crucified with Him, in order that our body of sin might be done away with, so that we would no longer be slaves to sin; for he who has died is freed from sin. (Romans 6:3-7)

die zich op deze manier onderdompelde waste zijn rituele onreinheid weg.

Alle gelovigen die naar de Tempel opgingen, dompelden zich onder alvorens in de heilige plaats te komen. De archeologie heeft in de buurt van de ingang van de Tempel de resten opgegraven van veel onderdompelfaciliteiten uit de apostolische tijd. Dit zijn dezelfde onderdompelbaden die Yeshua en Zijn discipelen gebruikten als ze opgingen naar de Tempel in Jeruzalem. Archeologen hebben overblijfselen van onderdompelbaden uit de apostolische tijd gevonden, verspreid over het hele land Israël, en zij beschouwen de aanwezigheid van een mikvah in een opgraving als het belangrijkste bewijs van een Joodse aanwezigheid. Dit alles geeft aan dat de doop geen christen uitvinding of zelfs geen apostolische innovatie was. Vanaf de dagen van Mozes, pasten Joden regelmatig rituele onderdompeling toe. Iedereen die ritueel onrein werd moest een doop ondergaan voordat hij of zij de Tempel kon betreden of van de offers eten. De priesters dompelden zich elke dag onder. Als bij een vrouw haar maandelijkse cyclus voorbij was, moest ze zichzelf onderdompelen voordat ze opnieuw gemeenschap kon hebben met haar man. Sommige vrome Farizeeërs gingen verder dan de letter van de wet en streefden naar een constante staat van rituele reinheid, wat een dagelijkse onderdompeling vereiste. Het onderdompelingritueel symboliseert dood en opstanding. Wanneer een proseliet zich bekeert tot het Jodendom om wettig Jood te worden, gaat hij door een onderdompeling in het *mikvah*. Zijn juridische identiteit als een heiden sterft in het water van het *mikvah*, en de bekeerling komt uit de *mikvah* herboren als een Jood. Ook Johannes de Doper paste onderdompeling toe als het fysieke teken van berouw. De boeteling die in het water van de Jordaan ging, stierf voor de zonde en kwam uit het water voort, herboren tot een leven van berouw en gerechtigheid. Paulus verbond een soortgelijke symboliek aan de onderdompeling in de Messias:

Weet je niet dat wij allen die in Christus Jezus gedoopt zijn, in Zijn dood gedoopt zijn? ... Onze oude mens werd met Hem gekruisigd, opdat ons lichaam der zonde werd weggedaan, zodat we niet langer slaven van de zonde zouden zijn; want wie gestorven is, is van de zonde bevrijd. (Romeinen 6:3-7)